PACIFIC HEROLD
Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association.
Redaktör: Pastor O. J. Ordal.
Phone Main 4270.
912 So. 17th St., Tacoma, Wash.

Pacific Herold.

PACIFIC HEROLD
Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association.
Redaktör: Pastor O. J. Ordal.
Phone Main 4270.
912 So. 17th St., Tacoma, Wash.

Vol. 27. Tacoma og Parkland, Wash., 119 So. 14th Street, 8. Juni, 1917. Nr. 23

I Sjømandskirken

Det er „Søndag ilond," ind ad Kirkens Dør
Alvorlige Sjømænd gaar
Og sætter sig stille paa Bænke.
Det er som en Hjemmets Velsignelse naar
Dig her — der er noget, som kjendt fra før.
I Høitidsstilhed og Fred, der gjør,
At dit Sind maa i Bøn sig sænke.

Du mindes, naar hjemme til Herrens Hus
Du som Barn med din Moder gik
Til Bønnen og Salmesangen,
Det bæver i Hjertet ved Orglets Brus,
Og Minder, som før laa i Glemsels Grus
Staar frem for dit indre Blik,
Vakt tillive af Toneklangen.

Du mindes den Dag, da for Alterets Fod
Du bekræftet din Daabes Pagt,
Som bandt dig til Gud, til Livet.
Du mindes, du Brudgom for Alteret stod,
Du mindes det Hjem, som du da forlod,
Og alt, som til Afsked blev sagt
Og bedet og grædt og givet.

Du synger de deilige Salmer med,
Som du lærte af Mor og Far —
Det løfter og renser Sindet.
Du glemmer dit Slid og hvad ondt, du led,
Du hviler din Sjæl her i Kirkens Fred,
Ret som du derhjemme var —
Ei bare i Savnet og Mindet.

Du hører Guds Ord, faar dets Trøst og Raad
Paa det Sprog, som din Moder sang,
At frem med du er, du glemmer.
At takke din Gud blir dit Hjertes Trang.
Det Modersmaal har en egen Klang,
Som stiller din Hjertegraad,
Hvor dybt du end Sorgen gjemmer.

Paa nederste Bænk — i den mørke Krog
Sidder en som i stille Bøn,
Mens Taarer hans Øie slører.
Hans Hjerte var haardt, da tilsjøs han drog.
Men her! — aa, det var som hans Moder tog
Ham om Halsen og sa: „Min Søn,
Er det f r a mig, din Vei dig fører?

Jeg elsker dig, dyreste Gutten min,
Som maa vildsom i Verden gaa,
I Ufred og Slid og Fare.
Jeg beder til Gud, at om dine Trin
Ei fører dig hjemad — til Himlen ind
De dog e n g a n g dig lede maa,
Saa vi mødes. — Dig Gud bevare."

Sigurd Falkestad.

Matth. 7, 1.

„Dømmer ikke, forat I ikke skal dømmes!"

Det er om troende Kristnes Forhold til sine Medmennesker, at Jesus taler i denne Del af Bjergprædikenen. Han siger her i vor Tekst, at vi skal være kjærlige i vor Dom om dem. Som saa ofte i Frelserens Mund, falder hans Ord i en bestemt, befalende Form: Dømmer ikke! Hvad Jesus her forbyder, det er i sin Almindelighed dette at opkaste sig til Dommer over sine Medmennesker, altsaa det, vi kalder Dømmesygen. Derimod ser vi af 1. Kor. 5, 12, at der er Tilfælder, hvor vi skal fælde en sedelig Dom. Det at undlade dette er ikke Tegn paa Kjærlighed, men paa sedelig Slaphed. Men Dømmesygen vil Herren tillivs. Den hører til det kjødelige, ukjærlige Væsen, som ikke bør findes hos troende Kristne. Og for at vi skal forstaa, hvad dette er, saa lad os mindes: Den dømmesyge optræder uden Kald, uden at der er Nødvendighed tilstede, dømmer tit uden Undersøgelse, uden Kjærlighed og Ydmyghed. Se dette er Dømmesyge! Om den siger Herren: Dømmer ikke, at I ikke skal dømmes! Og han gjør opmerksom paa, at den almindelige Regel i Forhold til vore Medmennesker (vi skal behandle dem, som vi selv vil blive behandlede) ogsaa gjælder paa dette Omraade.

Herren opfordrer os fremdeles om, at de dømmesyge Mennesker netop hører med til de grove, ufine Naturer, som med eget Hjerte „fuldt af Men, til Broderbørden lægger Sten paa Sten," — gjør opmerksom paa, at disse, der har det saa inderlig travelt med at feie for andres Døre, burde feie for sin egen Dør. „Hvi ser du Træflisen i din Broders Øie uden at blive var Tømmerstokken i dit eget?" Vi forstaar, at med disse paradokse Ord har Frelseren gjort de dømmesyges Forhold saa usigelig klart. Selv har de en Bjelke i sit eget Øie, er altsaa aldeles blinde, ser ikke et Gran, og vil dog være istand til at finde Flisen i Broderens Øie. Selv er de tit henfaldne til de groveste Synder og Laster, og dog mener de om sig selv, at de eier moralsk, ethisk Finhed til at opdage de fineste, ubetydeligste moralske, ethiske Mangler hos sine Medmennesker. Selv er de helt fremmede for Livet i Gud og vil dog være de følsomme, nøieregnende Kristne, der lægger Næsten mindste Skrøbelighed paa den haarfineste Vægtskaal.

Herren henstiller derfor til disse dømmesyge at ordne sit eget Forhold til Gud, faa det paa det rene, førend de med saa megen Forkjærlighed giver sig af med at behandle andres.

O, hvor frygtelig Verden har leet, men Guds Kirke grædt til denne Slags Foreteelser! Verden ler — den har Øie for det mærkelig komiske i usedelige Sædelighedstalere, i drikfældige Afholdstalere, i uredelige Redelighedstalsmand, i ukristelige Kristendomsforkyndere. Men Guds Kirke graater — den faar øie i Tak af Anseelse og Agtelse, af Myndighed og Tillid; dens Herre og Mester faar sit Navn vanæret og trukket ned i Bagtalelsens Smuds.

Endelig har Herren en tredje Ting at føie til: selv den sedelig berettigede Dom bør dog under visse Omstændigheder undlades, endog der, hvor der er Syn for Sagen, hvor der foreligger foleklare Beviser for Berettigelsen af Dommen. Det er Tilfældet da, naar vi møder Mennesker, saa skamløst frække som Hunde (de raggede, filledy, hurvede østerlandske Hunde, Byernes Aadselfortærere) eller saa dyrisk ikjændselsfulde som Svin, at den troende Kristen ved at befatte sig med dem vilde faa det hellige, den ham betroede Sandhedens Perlerad traadt i Skarnet. Hav intet med dem at gjøre! Hold eder fra dem! befaler Frelseren. Intet vil I gavne ved at befatte eder med dem, meget vilde I udsætte eder for, lige til det, at I bliver sønderrevne af dem.

Men selvfølgelig maa vi være forsigtige, inden vi fælder denne frygtelige Dom, at ikke kjødelige Bevægegrunde, uren Nidkjærhed, jordisk Ild skal lede os. En slig Dom kan nemlig ikke fældes uden med den dybeste **Smerte.** Jesus fældte Dommen over sin Samtid og græd. Paulus **taler om dem,** hvis Gud er Bugen, og hvis Ære er i deres Skjændsel, med Taarer. Lad os ligne Mesteren og hans store Tjener Paulus!

O Herre, vor Gud, tilgiv for Jesu Kristi Skyld al Dømmesyge. Giv os lidt af den hellige Ild, der brænder i dit Hjerte! Gjør os mere og mere lig dig i Kjærlighed og Sandhed, og fyld os med din Visdom og Finhed. I Jesu Navn. Amen!

De norske Sjømænds Krig.

—o—

Hvereneste Dag bringer nye Nødsslebud til Norge fra Havet. Norske Skibe sendes fortvæk tilbunds af tyske Undervandsbaater, uten Varsel. Der fores med Granater paa Mandskabet, som søger Redning i Baadene. Snart rammes en Baad, idet den fires ned, snart efter at den er kommet paa Vandet og er bliv klar af den synkende Skude. Det har hændt at Undervandsbaatens Mandskab har staat paa Dæk og med Geværer truet de Skibbrudne, som svømmet omkring i Bølgerne og søgte at redde Livet ved at naa hen til en Baad eller en Vragstump fra det ødelagte Fartøi. Og naar Undervandsbaatens Mandskab en enkelt Gang giver sig Tid til et Besøg ombord, før Skibet sænkes, tager de med Proviant, Klær, Inventar og Udstyr — alt, hvad de kan faa med sig.

De norske Blade har sin faste Rubrik:

„Dagens Sænkninger."

Denne Rubrik staar sjelden tom. Som Regel kan der ogsaa meldes om et større Antal dræbte blandt de torpederte Skibes Besætninger. Og selv da, naar det lykkes Mandskabet at redde sig i Baadene, omkommer stadig væk en eller flere af Kulde, Sult og Udmattelse.

„Der er et Folk i Krig
for Livet uafladelig,
med dyre Mandefald
og Kampe uden Tal."

Disse Ord i Bjørnsons herlige Sjømandssang giver kun et svagt Udtryk for hvad der nu foregaar paa Havet.

„Skandinaven".

Vi er Amerikanere.

„Krigens Indflydelse paa vor Kirke" er Titlen paa følgende Redaktionsartikel i Den Forenede Kirkes Blad „Lutheraneren" for den 16de Mai:

„Vi mindes i disse Dage stærkt om at vi er Amerikanere. Vi lader vistnok Bindetegnet staa, det er os et Hædersmerke. Men skulde vi finde, at det friister os til at blive noget andet end loyale amerikanske Borgere, saa bør vi strøge det.

Det er vor faste Overbevisning, at den nuværende Verdenskataftrofe vil hjelpe til at modne hos det norsk-amerikanske Folk den Overbevisning at de er Amerikanere. Amerika er vort Hjem, og vor Kirke er en amerikansk Institution.

Det er mulig, at den lutherske Kirke af mange hertillands er blevet betragtet som en Filial af et udenlandsk Samfund. Og denne Betragtning har vi kanske selv i nogen Grad støttet. Det var en Tid saa, at den lutherske Kirke saagodtsom helt maatte faa sin Literatur, sine Ideer, sine Impulser fra Europa. Det var i Kirkens Barnealder. De Baand der bandt Mor og Datter sammen, var ømme og stærke.

Dog, der kom den Tid ogsaa i vor amerikansk-lutherske Historie, at Barnet maatte slippe Mors Haand og staa paa egne Ben. Kirken begyndte at blive selvstændig, uafhængig. Kirken slog Rod i den amerikanske Jordbund.

For vor egen Kirkes Vedkommende saa ved vi, at i længere Tid har Kræfter været i Virksomhed til at gjøre os uafhængige af den norske Moderkirke.

Vi faar endnu meget af vor kirkelige og religiøse Literatur fra Norge, men vi er ikke absolut afhængige af den. Desuden er en stor Del af den kirkelige Literatur, som nu kommer fra Norge, af den Beskaffenhed, at vi ikke kan bruge den. Den norske Kirke har som Statsinstitution udviklet sig slig, at vi i mange Tilfælder ikke længer kan følge den.

Og hvad Impulser angaar, saa er der Tegn, som tyder paa, at Bladet har vendt sig. Der har været baade talt og skrevet om at den norske Kirke har meget at lære af den yorne Datter i Amerika. Vi fik meget med os, da vi reiste, og nu kan vi maaske give noget tilbage.

Den frygtelige Verdenskrig, hvori ogsaa vort Land nu er indviklet, har allerede gjort meget, og vil herefter gjøre endnu mere til at amerikanniere vor lutherske Kirke her i Landet. Det vil vise sig nu, om den har Magt at slaa Rod i den amerikanske Jordbund. For som Stillingen nu er, med afbrudte Postforbindelser, Blokader og Undervandskrig, gaar det simpelthen ikke an for os som et norsk-amerikansk Samfund at have vor Rod i Norge.

For Traditionens Skyld beholder vi det norske Navn. Vi vil selv aldrig glemme, hvad vi har faaet af den norske Moderkirke, og vi vil at Mindet herom skal gaa i Arv til komende Slægter. Det norske Sprog vil vi ogsaa gjerne holde fast paa, saalænge Nødvendigheden kræver det og Omstændigheedrne tillader. Men at vor Kirke er amerikansk, uafhængig af noget udenlandsk Samfund, er en Kjendsgjerning, som vi nu maa gjøre os helt fortrolig med, om vi ikke allerede har gjort det.

Vi gaar vanskelige Tider imøde. Ikke mindst trangt bliver det for den lutherske Kirke. Dette Aar skulde være et Jubelaar for vor Kirke, men som en Præst udtrykte sig, Vorherre har givet os et Vink om, at vi bør juble med dæmpet Røst. Alverden ved, at den lutherske Kirke har sin Oprindelse fra Tyskland, og det tjener ikke til at øge dens Popularitet her i Amerika for nærværende.

Uviljen mot alt udenlandsk er i stigende. For ramme Aarsag har man tilraadet at Udgivelse af Blade og Bøger i udenlandske Sprog skal ved Lov forbydes. Sart at et saadant Magtbud skulde komme over os uforvarende, vilde vi norske Lutheranere være færdige til at efterkomme det uden Skade for vor Kirke?

Vi kan trøste os med, at et saa yderliggaaende radikalt Skridt vil vor Regjering aldrig tage. Lad os haabe det. Vi har imidlertid faat erfare, at det mest utænkelige kan indtræffe. Det er ikke Tid nu at raabe: „Fred, Fred, ingen Fare!" Vi ser for vore Øine, hvor vi gaar. Kun Daaren lukker Øinene og vægrer sig for at tyde Tidens Tegn.

Lad os gjøre os fortrolig med den Tanke, at vor Kirkes Redning afhænger af, at den bliver h e l t amerikansk."

Hvorledes skal vi forholde os til Bibelens vanskelige Steder?

(Af Dr. R. A. Torrey).

Først og sidst ærlige.

Støder du paa en Vanskelighed i Bibelen, saa erkjend det aabent. Kan du ikke give en fuldgyldig, ærlig Forklaring, da forsøg ikke at fremstille nogen.

For det andet, ydmyge.

Erkjend din egen Forstands og Kundskabs Ufuldkomenhed og tænk ikke, at der ikke kan gives nogen Løsning, fordi du ikke kan greie det.

For det tredie bestemte.

Foresæt dig at finde Løsningen, om det end skal koste dig flittigt Studium og anstrengende tankearbeide. Bibelens vanskelige Steder er ligesaa mange Formaninger fra vor himmelske Fader til at gjøre Brug af den Forstand, han har givet os.

For det fjerde skal vi være fylde af Fortrøstning. Lad dig ikke forskrække af Vanskelighederne, hvor uløselige og uovervindelige de end ved første Øiekast kan forekomme dig. Tusinder har stødt paa saadanne før dig, og de paa dem grundede Indvendinger er mange hundrede Aar gamle, men endda staar den gamle Bibel. En Bog, som har udholdt Sekters Ildprøve og Angreb, falder ikke sammen for dine Spekulationer eller den moderne Kritiks Skræmmebilleder.

Vor Tids Bibelfiender minder mig om en Mand, som skjød med sin Fugleb øsse paa et af Nutidens Pantserskibe og undrede sig over, at det ikke gik tilbunds.

Og, vi skal være taalmodige.

Tab ikke Modet, om det ikke lykkes dig paa en Dag at faa hver Gaade løst. Om en Vanskelighed trodser dine alvorlige Bestræbelser, da læg den tilside indtil videre. Meget sandsynlig er den forsvundet, naar du paany tager den frem, og du vil forundre dig over, at du fandt nogen Vanskelighed derved.

Vi skal staa væbnede med Skriften selv. Om du møder en Vanskelighed paa et Sted eller i en Del af Bibelen, saa søg op et andet Sted, som kan sprede Lys derover. Intet forklarer Skriften saa vel som Skriften selv.

Læs Bibelen under Bøn. Det er helt underbart, hvorledes Vanskeligheder opløses, naar man betragter dem paa sine Knæ. En af Hovedaarsagene til at mange af Nutidens Bibelforskere ender med at blive nedrivende Bibelkritikere, er, at de har glemt Bønnens Kunst.

Det store Kirkemøde

Den 9. Juni vil Sammenslutningen af de tre største norsk-lutherske Kirkesamfund i Amerika finde Sted i St. Paul, Minn. De respektive Samfund: Den Norske Synode, Hauges Synode og Den Forenede Kirke, holder først særskilte Aarsmøder for at fatte Beslutninger om sine egne Anliggender, hvorefter de tre Samfund gjennem sine respektive Aarsmøder træder sammen i et fælles Aarsmøde, som saaledes bliver det forenede Samfunds første Møde.

Denne Sammenslutning, som nu skal fuldbordes, er ikke noget Hastverksarbeide, noget, som er kommet istand i Øieblikkets Rus. Tiltrods for den aarelange Strid har der paa Hjertebunden været en dyb Sorg over Splittelsen og et stille Ønske om, at det skilte igjen maatte bøie sig sammen. De mange tidligere Bestræbelser peger i den Retning.

Siden 1905, da Foreningsarbeidet blev optaget med Kraft, har man gaaet langsomt og grundig tilverks. En Række af Lærdomme, hvorom der har været Strid, er blevet drøftet og behandlet med alt Alvor, som deres Betydning krævede, indtil man omsider kom til Enighed. Sammenslutningen er saaledes en Frugt, ikke blot et Ønske om at komme sammen, men af de langvarige Forhandlinger hvilende Overbevisning om, at der virkelig hersker Forstaaelse og Enighed i alt, som er fornødent til kirkelig Sammenslutning.

Den merkelige Enstemmighed, med hvilken alle Foreningsartikler i 1912 blev antaget, bør være tilstrækkelig Bevis for, at ikke alene de tre samfundsvalgte Komiteer var forvisset om Enhed indbyrdes, men ogsaa at Samfundene i sin Almindelighed havde den samme Overbevisning. Selv den saakaldte Minoritet i Den Norske Synode, som en Tid lang arbeidede mod Forening paa Grund af nogle Punkter i „Opgjør" gaar med Forening overbevist om, at der ikke nu foreligger nogen Grund til at holde sig borte fra, end sige modarbeide Foreningen. At nogle faa i Den Norske Synode og Hauges Synode endnu ikke vil gaa med, maa jo beklages; men den Omstændighed, at tre store norsk-lutherske Kirkesamfund med en saa overvældende Majoritet, at Oppositionen næsten forsvinder, beslutter at gaa sammen, maa vistnok være et uimodsigelig Vidnesbyrd om, at Tiden for Forening mellem disse Samfund er kommen, at Foreningen mellem det norsk-lutherske Kirkefolk er et virkelig Krav.

Gjennem det aarelange Arbeide for Forening er Forholdet mellem dem, som før stod mod hverandre i ren social Henseende, blevet ganske anderledes. En anset norsk Politiker sagde for en Tid siden:

„Selv om der gjennem dette Foreningsarbeide ikke var opnaaet andet end, at den gamle Bitterhed mellem dem, som tilhørte de forskjellige norsk-lutherske Kirkesamfund, har forsvundet, saa man kunde omgaaes hverandre i Venlighed, vilde allerede derved overmaade meget være vundet."

Men der er jo vundet meget mere end det, thi de tre Samfund, som nu forenes, vil mere og mere føle sig som et og med forenede Kræfter arbeide mod et stort fælles Maal.

Det norsk-lutherske Samfund har, paa Grund af sin Splittethed, paa mange Maader ligeoverfor andre store Kirkesamfund og Folket i det hele, givet Indtryk af at være rent ubetydelige. Nu derimod vil de kunne optræde som et stort og mægtig Samfund, der fortjener Respekt. Og det vil sige ikke saa lidet, netop fordi mange andre Samfund kan pege paa sin numeriske Styrke. Det nye Samfund vil representere henimod en halv Million.

At de forskjellige Institutioner, Præsteskoler, Luther College og St. Olaf College, og de øvrige Skoler vil kunne udstyres ganske anderledes og have et ganske andet Rygstød, naar det bæres og støttes af et stort Samfund, vil, som „Skandinaven" tidligere har paapegt, være indlysende. At fremdeles manfoldige smaa Menigheder tilhørende de tre Samfund, som hver især støttes med store Bidrag af Indremissionskassen, kan slaa sig sammen til nokkaa store Menigheder, som kan klare sine egne Udgifter, vil ogsaa være en overmaade stor Fordel. De store Summer, som de enkelte Samfund har anvendt til Støtte for saadanne smaa Menigheder, vil for Fremtiden kunne anvendes til et mere kraftigt Arbeide, især i store Byer, blandt de Fattige og desværre ofte forkomne Del af vort norske Folk. Missionen i Hedningelandene vil jo ogsaa ganske anderledes kunne koncentreres med Udsigt til langt større Resultater end tidligere.

Hvad der her er nævnt er selvsølgelig kun en liden Del af de talrige vigtige Fordee, som den forestaaende Sammenslutning vil medføre, og som derfor giver len en Betydning som vanskelig kan overvurderes.

„Skandinaven" kan ikke afslutte disse Betragtninger uden at nævne med Tak og Beundring den Mand, som under den lange Kamp for kirkelig Enhed har haaret en større Del af Dagens Byrde og Hede end nogen anden enkelt Mand — Den Norske Synodes Formand, dr. H. G. Stub. Uden hans utrættelige og opofrende Arbeide vilde Kirkeklokkerne neppe have kunnet ringe ind den store Sammenslutning saar, Reformationens Jubelaar. Under Mistiendelse og bitter Modstand fra mange Hold har han med en aldrig svigtende Troskab ført den store og gode Sag frem til en straalende Seir; og som den ypperste af alle nulevende Mænd i den norsk-lutherske Kirke i Amerika vil han med Glæde og Tilfredshed kunne se tilbage paa et stort og rig' Livsvirke.

* * * *

Frygter ikke, Helvedes Porte skal ikke faa Overhaand over Guds Kirke, det er Frelserens Ord til os. Lader os derfor arbeide med al Frimodighed imod det Maal som Herren selv har givet os: „Gjører alle Folk til Disciple."

Pacific Herold

Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association.
Redaktör: Pastor O. J. Ordal.
Phone Main 4270.
912 So. 17th St., Tacoma, Wash.
Bladet koster
For Aaret .....$ .75
For Aaret til Canada eller Norge 1.00
Betaling for Bladet sendes til "Pacific Herold," Parkland, Wash.

Nyheder maa sendes saa tidlig i Ugen, at de räkker herfra senest Tirsdag.

Adresseforandring.—Naar en Abonnent forandrer Adresse, maa denne straks opgive baade den nye og den gamle Adresse for at Bladet kan oil stanset til den gamle og i Stedet sendt til den nye Adresse uden Ophold.

Entered as second class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

MERK.

Naar de indsender Betaling saa se efter paa Adresselappen om der bliver kvitteret. Det tager omtrent to Uger för Kvitteringen kommer. Hvis der indsmiger sig Feil, som ogsaa kan hände, saa skriv straks. Hvis de venter med at gjöre dette, falder det svärt vanskeligt at faa det rettet. Hjälp os ogsaa med dette.

Alle Penge, som sendes til Herold, bör sendes adresseret:

Pacific Herold,
Parkland, Wash

Send ikke Penge til Redaktören, da det volder Bryderi.

Læsere af „Herold" bør handle med dem, som averterer i „Herold."

I Pastor Ordals Fraværet vil Pastor Hagoes redigere „Herold." Han er ansvarshavende Redaktör for Maaneden Juni.

Beder!

Kjære Medkristne, lader os salle i Hus og Hjem, og hvor vi er, flittig bede Kirkens Herre om at velsigne vor lutherske Kirkes Møde i St. Paul. Bed Gud om, at dette Møde først og fremst maa blive Hans Navn til Ære og Pris, at det maa blive til Velsignelse for hans Kirke her paa Jord, og at Herren velsigne og bevare alle Medlemmer af Mødet og lede dem med sin Helligaand, at alt det som forhandles og besluttes maa blive til baade timelig og evig Glæde og Velsignelse for Land og Folk.

Den Far eller Mor, som ønsker at opdrage sine Barn for Gud

hans Himmel, maa selv vandre Veien og i sit daglige Liv vise det Eksempel som de ønsker Barna skal følge.

„Bestemor Jackson."

Den 12. Mai hensov i Troen paa sin Herre og Frelser Jesus Kristus Mrs. Ellen Engeseth, almindelig kjendt iblandt os under Navnet Mrs. Jackson, hos sin Svigersøn og Datter, Mr. og Mrs. A. J. Sather i South Park, Seattle Wash.

Den Afdøde var født i Nordalens Prestegjæld, Søndmøre, den 23de September 1835. Blev i 1860 (?) gift med Jacob Engeseth. De havde fire Barn: Elias, som bor i Portland, Ore., Marie, boende i Seattle. To Døtre Gurine og Bessie er døde.

I 1903 kom hun sammen med Døtrene Gurine og Marie til Portland, Ore., hvor Sønnen Elias beredte Hjem for dem. Den Afdøde var en stille og sjelden beskeden hjertensfrom Kvinde. De to sidste Aar var hun for det meste sengeliggende, men holdt daglig sin Andagt og bad for sine Kjære.

Herren velsigne „Bestemor Jacksons" Minde for os alle.

O. H.

Fjii Oerne var for ikke lang Tid siden en Skræk for sjøfarende, da Beboerne var Menneskeædere. En som mulig kom derfra beretter:

Da vi skulde sætte os til Aftensbordet hørte jeg en Klokke ringe. Min Vært, en af Missionærerne, sagde: Denne Klokke kalder Folket til Aftenandagten, og af de henved ti Tusend Mennesker, som bor paa Oerne, kjender jeg ikke et eneste Hus hvor man ikke ved denne Tid samles til Andagt."

Hvilken Seier for Kristendommen. Denne Beretning er fra Aaret 1877.

Hvorledes er det med Aftenandagten i vore „kristne" Hjem?

Beder Du?

Beder du?

Det er Morgen. Natten har været mørk og stormfuld; men Dagen er brudt frem, og du ser den venlige Sol lyse, du er frisk, og et altstyrende Forsyns Velsignelser udgyder sig over dig. Gud har vaaget over dig, og han har beskyttet og styrket dig til at opfylde en ny Dags Pligter. Takker du ham derfor?

Det er Aften. Dagen er forbi, Hviletiden er kommen. Vil du lægge dig tilro uden at takke Gud for de Velsignelser, med hvilke han idag har overøst dig og uden at bede om hans Bevarelse i den kommende Nat?

Søndagen er frembrudt. Guds Folk bereder sig til at gaa til Guds Hus. Hvem forhindrer dig fra at gaa med dem? Du hører der Guds Børns Bønner og Forjættelser.

Beder du? Lover og takker du Gud for denne Forret? O, har du hidtil levet uden at bede, gjør det ikke længer! Bed til alle Tider, uden Afladelse, opsend Troesfulde til Gud — vaag og bed! Bønnen dygtiggjør dig for Livet og bereder dig til Døden.

Prof. L. M. Gimmestad i Galesville, Wis., er af sin Menighed og andre Venner overrakt en Gave af $920 til Automobil. Det var baade pent og ret gjort, og vi gratulerer af ganske Hjerte.

I Minot har Byens Lutheranere samlet $125 som skal bruges til Indkjøb af lutherskt Litteratur for Byens Bibliotek.

Vi har gjort en liden Begyndelse i samme Retning her i Tacoma.

Fra vort Virkefelt

Tacoma, Wash.

Vor Frelsers Norsk-Lutherske Kirke, Syd I og 17de Gade, O. J. Ordal, Prest. Søndagsskole Kl. 9:45. Gudstjeneste paa Norsk Kl. 11. Ingen Aftengudstjeneste.

Ostsidens Kvindeforening møder til vanlig Tid paa Torsdag.

Søndag Aften reiste Pastor O. J. Ordal med Milwaukee Banen til det store Kirkemøde i St. Paul, Minn. Herren bevare ham og alle andre som i disse Dage fra alle Dele af Landet stevner til dette betydningsfulde Møde og velsigne dem i al deres Gjerning.

Den 3. Mai blev Joy L. Anderson og Olga Hagoes, begge fra Elma, Wash., egteviede i Pastor Hagoes' Hjem. De Nygifte kommer antagelig til at bo i Tacoma. Maa deres Ægteskab blive velsignet.

Pastor Brevigs Foredrag Fredag Aften i Immanuelskirken om Alaska og Missionen blandt Eskimoerne der, var vellykket i alle Dele. Tak for Besøget. Det er alles Ønske at faa høre endnu mere om denne Mission og vi haaber at Pastor Brevig i en nær Fremtid vi være istand til at imødekomme dette Ønske.

Vi vil ogsaa faa Lov til at fremføre vor Tak til Dagny og Leonora Brevig for deres Besøg. Og Tak til alle, som hjalp til at gjøre Aftenen saa hyggelig som den blev.

O. H.

Syd og Vest Tacoma.

Begge Menigheder er venligst indbudne til at deltage i Gudstjenesten i Vor Frelsers Kirke Søndag Kl. 11 Form.

O. H.

Immanuels Kvindeforening møder Onsdag den 13. ds. hos Mrs. Olberg, 3106 No. Huson St. Alle er venligst indbudne.

Immanuels Søndagsskole har nu fytti Elever, og vi har Haab om enda flere. Nu trænger vi nogle flere Lærere, som af Kjærlighed til Frelseren og de smaa Børn vil gjøre en liden Opofrelse for Guds Riges Fremgang iblandt os.

Fir, Wash.

Den nye Del af Menighedens Kirkegaard, som ligger ved Milltown, blev indviet ved Formand L. C. Fois Onsdag den 30. Mai. I Handlingen deltog ogsaa Pastor Skartvedt, som talte paa Engelsk, og Pastor O. E. Heimdahl, Menighedens Prest. Conway — Fir Musikkorps var tilstede og spillede nogle vakre passende Stykker. Den ældre Del af Kirkegaarden blev taget i Brug for første Gang i Februar Maaned 1893. Det tillagte Stykke blev kjøbt for ca. 2 Aar siden.

Kvindeforeningen holder sit Aarsmøde hos Mrs. J. Iverson Torsdag den 7. Juni.

Miss Gertrude Hanson og Frank A. Hawks, Seattle, blev egteviet i Hjemmet hos Brudens Forældre, Mr. og Mrs. George Hanson, Torsdag den 24. Mai.

Kaldets tre Menigheder har besluttet at betale Prestens Udgifter i Forbindelse med Reisen til og Opholdet ved Aarsmødet i St. Paul, Minn. Kvindeforeningen i Milltown betænkte Presten med en ekstra Pengegave for Reisen.

Første Gudstjeneste efter Aarsmødet bliver Søndag den 24. Juni. I Fir holdes Gudstjeneste med Konfirmation Kl. 11 Formiddag; i Mt. Vernon Kl. 2.30 Eftermiddag og i Milltown Gudstjeneste Kl. 7.45 Aften.

Alex. Johnson er valgt som Delegat fra dette Kald til Aarsmødet i St. Paul. Mrs. Johnson gjør Reisen med østover.

Lærer L. Nyhus fra Parkland holder paa Religionsskole i Conway Distrikt. Mrs. Hanna Strøm fra Parkland er Lærerinde i Fir Distrikt hvor Skolen holdes i den gamle Kirke.

Mr. og Mrs. Martin Gunderson er flyttet herfra til Mt. Vernon, hvor de har ladet opføre et stort prægtig Hus.

Mr. og Mrs. E. H. Nygg med Familie agter i den nærmeste Fremtid at flytte til Parkland, Wash.

Pastor P. Skartvedt, East Stanwood, Wash., holdt Foredrag ved sidste Ungdomsmøde i Milltown.

Guldbryllup.

Pastor og Mrs. M. P. Ruh, Past. Bergesens Svigerforældre, feirede sin femtiende Bryllupsdag den 12. Mai i deres Hjemby Elroy, Wis. I denne Anledning var Børn, Svigerbørn og Børnebørn forsamlet. Børnene Hulda, gift med M. Kittelson, Kjøbmand i Elroy, Adelaide, gift med Past. B. E. Bergesen, Seattle, Anna, gift med Past. Ottersen, West Salem, Wis., August, Apoteker i Fond du Lac, Wis., ogn, Kjøbmand i Hastings, Minn., og Herman, som staar i U. S. Krigshær.

Kun to Børnebørn var tilstede — de andre var for langt fraværende— to ved Vestkysten, to ved Østkysten og to ved Golfkysten, samt to i Fergus Falls. Af udenbys Gjester kan nævnes Mrs. Ruhs Søster med Familie fra Milwaukee, tre Generationer, og Mrs. H. Halvorsen fra Westby med Datteren, Mrs. Charlog fra Madison.

Fra Menighederne, som Past. Ruh betjente i mange Aar og i hvis Midte han ogsaa henlever sin Alderdom, kom Kjøretøiene i flokkevis.

Den rummelige Kongregationalistkirke, som ligger ved Siden af Ruhs Hjem, var velbilligst stillet til Disposition og her forestod Elroy Kvindeforening Bevertningen. Saa mange var mødt frem, at selv i dette rummelige Lokale blev der to Bordsætninger.

Da alt var rede, drog Guldbrudeparret fulgt af sine Børn ind i Kirken. Past. Ottersen holdt Andagt ved Bordet; men Programmet maatte henlægges til selve Kirken, da der ikke var Rum nedenunder.

Past. Hjermstad, som betjener Kaldet, ledet Mødet. Han redegjorde først for Anledningen og talte nogle hjertelige Ord til Brudeparret. Past. Bergesen oplæste de mange Telegrammer og Hilsener, som var kommet fra Børnebørn og Slegtninge, Prester og Menigheder og mange Venner rundt omkring fra Hav til Hav, fra Canada til Maryland, deriblandt fra Synodens Formand Dr. Stub og den ærværdige Prof. Mikkelsen samt Formand Nordby, der paa Distriktets Vegne takket for tro Tjeneste.

Past. Ottersen sang: „Some day the silver cord will break," hvor hvert Vers slutter med det som er Brudeparrets Hjertesprog: „Frelst af Naade."

Past. Meland talte om Pastor og Mrs. Ruhs „livsverk" og overrakte en Gave fra Greenwood Menighed, som Ruh før betjente.

Past. Bergesen talte paa Børnenes Vegne og overrakte deres Gave, Past. Ottersen paa Svigerbørnenes, og hans Datter Anne Marie paa Børnebørnenes.

Lærer Kvamme overrakte med nogle hjertelige Ord en stor Gave fra Lemonweir Menighed, hvorefter de tilstedeværende Prester, Berg, Matsen, Brown og Pfeifferkorn, talte nogle Ord.

Tilslut takket Past. Ruh alle for alt og særskilt sin Hustru, idet han lagde alt, hvad godt der havde været sagt om ham, for sin Frelsers Fod.

Det var en helt igjennem vellykket Fest, som vil kaste Lysstraler langt udover de Gamles Livsaften.

Den følgende Dag var der Gudstjeneste i Østre Lemonweir Kirke. Past. Hjermstad forrettet Nadver, Past. Bergesen prædiket og Past. Ruh talte nogle Takkens Ord tilslut til Menigheden for alt godt i alle disse Aar og for den store Gave den sendte. Kirken var fyldt af opmerksomme Tilhørere.

Hilsener fra Vestkysten kom fra Prof. Mikkelsen, Dr. Christensen, Sions Menigheds Kvindeforening, Past. Bergesens Barn, Anton Andersen, A. S. Andersen, E. Eriksen, O. Rasmussen og fra Past. Christensen og Past. Fatnes.

„Herold" sender det ærværdige Brudepar en hjertelig Hilsen med Ønske om en blid og velsignet Livsaften.

MERK!

Kvilter til Missionen i Teller, Alaska, bør sendes "prepaid" til følgende addresse:

Lutheran Mission
c/o Western Dry Goods Co.
Seattle, Wash.

Tretten (13) akers dyrket land med Frugttræer, et pent 9 room hus samt fjøs, lade og hønsehus, "windmill," ligger lige til en liden Indsjø. Straks ved Pacific Lutheran Academy, Parkland, Wash.

For Salg af Louis Langlow, Berlin Bldg., Tacoma, Wash.

MÆND!
Vil I ha en
SUIT
syet efter Bestilling, som passer og varer, lad os sy den. Importerede töier. $25, $30, $35

Brewitt Bros
1217 Pacific Ave. Tacoma

Vor Beholdning af
SKO
for Mænd, Kvinder og Børn er fuldstændig.
Alle Størrelser.
Samuelson & Berg
1110 South K St.

Ben Olsen Co.
Plumbing and Heating
Main 392—A 2392
1130 Commerce Street
Tacoma Wash.

Oplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency
Billetter paa alle første Klasses Linier
J. F. Visell Co.
1114 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

-MOHR-
Har alle Slags
FARM REDSKABER.
HENRY MOHR HARDWARE CO.
1141 Broadway Tacoma

Naar De er paa Besög i Tacoma
kom til
Mason Hotel
Lad det bli Deres Hovedkvarter
Cor. 10th & A Sts.

MONTANA LAND.

Cheap wheat and stock sections in central Montana. They run all the way from $7,50 to $25 per acre. For description and prices write C. O. Kittelsen, 2097 Montana ave., Billings, Mont.

OLYMPIC STEAM LAUNDRY
MAIN 182.
Deres Vogne er allesteds, henter og leverer frit.

Parkland Mercantile Co.
Stocks and Shill
GENERAL MERCHANDISE
High grade groceries and fresh meats.
Prompt Delivery. Tel. Mad. 106 J 3

LAVE EXCURSION BILETTER
TIL ALLE STEDER I ÖSTEN

TUR OG RETUR SOMMER EXCURSION BILLETTER TIL SALGS VISSE DATOER FRA 20. JUNI TIL OG INDBEFATTET 29DE SEPT. TIL "MIDDLE WEST" OG TIL EASTERN STATES OG CANADA. GOD FOR TRE MAANEDER FRA DEN DATO BILLETTEN ER KJØBT.

Northern Pacific Ry.
DAGLIG OVERLAND TRAINS
NORTH COAST LIMITED, OBSERVATION CAR TRAIN OG ATLANTIC EXPRESS TIL CHICAGO VIA MINNEAPOLIS, ST. PAUL OG ET DAGLIGT TOG TIL ST. LOUIS.
Fuldständig Dining Car Betjening
Visit Yellowstone Nationale Park Enroute

NORTHERN PACIFIC — YELLOWSTONE PARK LINE

Faa fuldständig oplysning angaaende "rate, sales date" og tog.

C. B. FOSTER, P. C. A.
Main 128 925 Pacific Ave., Tacoma
A. D. CHARLTON, A. G. P. A.
Portland, Ore.

Vor egen Bank Bygning

Tiden at spare er naar en er istand til det. Nogle Center pr. Dag, betyder Dollars pr. Maaned og en vakker liden Sum pr. Aar. Spørg de, som har brugt dette System, om de har angret det. Mange vil sige, at de Sparepenge, netop kom ind hændigt, da de saa en god anledning.

Har Du en Bankkonto, vil Du se den vokse. Har Du ingen og Du vil ikke spare, hvad byder saa Fremtiden Dig?

Smaa regulære Indskydere faar lige store Renter og Fordele, som de store.

Begynd næste Gang D ufaar Din Betaling.

Lad vor Bank bli Din Bank.

The Scandinavian American Bank
Tacoma
S. O. LARSON, Bestyrer H. BERG, Fungerende Kasserer

Dr. J. L. Rynning
Norsk Læge
1625 National Realty Bldg.
Kontor Timer—2 til 4 Eftm. Om Søndagene ifølge Aftale
Tel. Main 7683. Madison 1003
Tacoma Wash.

Dr. C. Quevli
Behandler Sygdomme i Øren, Næse, Hals og Bryst.
Kontortid Kl. 1—5 e. m.
Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa Kl. 7—8 e. m.
Kontor: 801-7 Fidelity Bldg.

Telefon: Kontoret Main 3378.
Privatbolig Main 877.
Dr. Petersen-Dana
LÆGE OG KIRURG
220 Scandinavian-Am. Bank Bldg
Kontortid: 11—12 Form., 2—4 Em. og 7—8 aften. Søndage 12—1.

Dr. A. G. Morton
Norsk tandlæge
Good dentistry at modern prices.
Plate work and extracting specialist.
801 Fidelity Bldg. Tacoma

Lien's Pharmacy
Skandinavisk Apotek.
Ole B. Lien. Harry B. Selvig
DRUGS, CHEMICALS,
TOILET ARTICLES,
Recepter udfyldes nøiagtig

S T. Larsens Pharmacy
1105 So. K St
DRUGS, CHEMICALS AND
TOILET SUPPLIES
Prescriptions a Specialty
We import our Cod Liver Oil direct from Norway
Phone Main 304 Tacoma, Wn.

C. O. Lynn Co.
Skandinavisk Begravelsesbureau
910-912 Syd Tacoma Ave.
Main 7745 Tacoma, Wash.

P. OSCAR STORLIE
Begravelsesentreprenør og autoriseret Balsamerer.
DET ENESTE NORSKE
Begravelsesbyraa
I TACOMA
Alt henhørende til Begravelser, Kiste, Ligvogn, og Betjening indbefattet, fra $40.00 op.
Tel. Main 1122.
5034 Union Avenue, So. Tacoma

Anthony M. Arntson
NORSK ADVOKAT
614-5-6 Fidelity Bldg.
Phone Main 6305
Tacoma Wash.

JNO. W. ARCTANDER
NORSK ADVOKAT
501-3 Lyon Bygningen
Tværs overfor det nye Courthouse
3rd & James Seattle, Wash

Phone Main 2233
- PETERSON -
PHOTOGRAPHER
Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
903 Tacoma Avenue

DET ER LET AT TILFREDSSTILLE ALLE.

Server vor "Brick Ice Cream"
Tag hjem en "brick" for dinner. Phone Main 7919 for Priser i større Kvantaer, for Selskaber eller "socials."
Olympic Ice Cream
"THE PURE FOOD CREAM"

Bibler og kristelige Bøger haves paa Lager til billige Priser. Postordre fyldes prompt.
J. F. VISELL CO.

Kirkelige Nyheder.

Gudstjeneste i Muskego-Kirken. Pinsedag blev der holdt Gudstjeneste i Muskego-Kirken, den ældste norsk-lutherske Kirke i Amerika, nu flyttet til Den Forenede Kirkes Seminars Grund, hvor Kirken staar som et Minde om Pioneertiden. Professor E. Kr. Johnsen prædikede. Siden man flyttede den gamle Kirke til Seminargrunden og lod den restaurere, har man havt for Skik at holde Gudstjeneste i Kirken en Gang hvert Aar.

Gave til Kirken. Bankier Harald Thorefson af Drake, Nord Dakota, har givet $50,000 til et Byggefond inden den nye sammensluttede norsk-lutherske Kirke i Amerika. Mr. Thorefson, som dengang han var en fremragende Forretningsmand i Northfield, Minn., var med at grundlægge St. Olaf College og for nogle Aar siden skjænkede han $10,000 til denne Skoles Byggefond.

Kirkeindvielse. Søndag den 13de Mai fik Bethel evangelisk lutherske Menighed, Doglum, No. Dak., Past. E. B. Ingebrigtsons Kald af Den Norske Synode, sin nye Kirke indviet ved Distriktsformand Hendrickson med Assistance af Pastorerne N. M. Holie, L. O. Hellekley, F. J. Swensen, samt Stedets Præst. Indvielsen fandt Sted om Formiddagen. Om Eftermiddagen holdtes engelsk Gudstjeneste med Barnedaab og Altergang.

Pastor E. R. Anderson har paa Grund af den forestaaende Forening af Den Forenede Kirke og Den Norske Synodes Menigreder i Fargo, N. D., resigneret som Præst for Den Forenede Kirkes Menighed i Fargo og antaget Kald fra Mt. Horeb og West Blue Mounds Menigheder, Dane Co., Wis., som Pastor Mostrøms Eftermand. Pastor Anderson tiltræder sit nye Kald i September Maaned.

Nylig holdtes Konfirmation i tre norske Kirker i Stoughton, Wis. Pastor Hegge konfirmerede en Klasse paa 44, 24 Gutter og 20 Piger, 20 i det engelske og 24 i det norske Sprog. Pastor Stub konfirmerede en Klasse paa 23, 11 Gutter og 12 Piger, 18 i det engelske og 5 i det norske Sprog. Pastor Nesvig konfirmerede en Klasse paa 16, 3 Gutter og 13 Piger, 7 i det engelske og 9 i det norske Sprog. Altsaa ikke mindre end 83 Konfirmanter i en By.

En Regnemester.

Buchfel, den bekjendte tyske Præst, fortæller i sine Erindringer om en Arbeidsmand, der en Søndag Eftermiddag sad i sin Stue med sin Bibel liggende foran sig. Den laa opslaaet ved Titelbladet, der bar en hel Del Navne og Aarstal. Flere var understregede baade en og to Gange. Saa forduhet sad denne Mand i sine Tal, at han ikke mærkede, at hans Nabo var traadt ind i Værelset, før denne sagde:

„For en Regnemester, du er bleven, Jørgen! Du studerer jo saa ivrig, at du intet hører. For en Mængde Tal! Har du kanske tænkt at vinde det store Lod?"

Alvorlig svarede Jørgen:

„Nabo, dersom du vidste, hvad disse Tal betyder, vilde du ikke forundre dig over, at jeg sidder og betragter dem." Derpaa fortsatte han, idet han pegte paa Tal efter Tal:

„Dette er mit Fødselsaar, dette inder mig om min Daabsdag, dette om min Konfiration, den Dag blev jeg Soldat, paa denne giftede jeg mig, paa denne fik vi vort første Barn, paa denne begravede jeg min Kone. Og her ser du den Dag, da Herren kom til mig og gav mit Hjerte Fred, siden den har jeg altid faaet Lov at tro, at jeg er Guds Barn og Arving. Du forstaar nok, at jeg, naar jeg sidder og ser paa alle disse Tal maa iskemme den Lovprisning: „O Rigdoms Dyb baade paa Guds Visdom og Kundskab! Hvor uransagelige er hans Veie og hans Domme usporlige!"

Taus, men bevæget havde Naboen staaet ved Jørgens Side og fulgt med. Nu sagde han stille: „Du har lært godt den Kunst at lægge sammen, du Jørgen!"

Hvad siger du, kjære Læser, om Jørgens Regnekunst. Det er ikke saa galt at kunne regne ogsaa i vor Forhold til Gud, at sige, naar vi kommer til samme Slutning som Luther: Alt dette har han gjort, ikke for nogen min Fortjenestes Skyld, men ene og alene af sin faderlige Godhed og Barmhjertighed. Da fortsætter vi ogsaa og praktiserer det i Livet: Derfor er jeg skyldig til at love og takke ham, adlude hans Vilje allesteds og tjene ham.

O, at jeg havde tusind Munde
Og tusind Tunger i hver Mund,
O, at jeg efter Ønske kunde
Ud af mit Hjertes dybe Grund
Ret prise Gud, som det sig bør
For alt det Gode, han mig gjør!

Begynd at lære denne Regnekunst. Dit Liv vil blive rigere, du selv vil blive lykkeligere.—(„For F. og R.")

Rattens vaagne Timer.

Pastor Harms i Hermansburg pleiede om Søndagen i ni Timer at være optaget af at prædike for at samtale med og bede med sin Menighed. Naar han saa yderlig trøt baade paa Sjæl og Legeme om Aftenen lagde sig til Hvile, var det ham umuligt at falde i Søvn. Men han holdt nok af, sagde han, at ligge vaagen hele Naatten i Tavshed og Mørke og tænke paa Jesus. Natten forjog alt andet fra hans Tanker og gjorde hans Hjerte frit, saa at han kunde vieie uforstyrret Samkvem med dem, som hans Sjæl saa inderligt elskede, med dem, som er saa villig til at besøge og trøste sine trætte Disciple i Rattens vaagne Timer.

Sid ikke paa Læsset.

Ved et Missionsmøde i Kina fremholdt en af de indfødte Kristne Nødvendigheden af at hjælpe Præsten i Arbeidet. Det var ikke nok, sagde han, at de troende kun saa paa og nød Frugterne af Præstens Arbeide. De maatte alle tage Del i Gjerningen og arbeide for Sjæles Frelse. Kun da kunde der være Tale om Fremgang. For endnu mere at indskjærpe denne Tanke, fortalte han en Drøm, han selv havde havt.

Han havde i Drømmen seet en Missionær forspændt et stort Læs. Missionæren drog af alle Kræfter for at kunne flytte Vognen, men han fik den ikke af Flekken. Han trak, til Sveden perlede frem paa Panden, men forgjæves. Læsset var for tungt.

Da jeg saa efter Aarsagen hertil, fortsatte Kineseren, fandt jeg den snart, thi paa Læsset sad alle hans Medhjælpere, de ældste og hele Menigheden! Det var ikke underligt, at Læsset blev for tungt for den stakkels ensomme Missionær. Men Venner, stig ned og hjælp til at drage Læsset!

Kineserens Tale gjorde et dybt Indtryk paa de forsamlede og ledede til, at de tog en langt større Del i Arbeidet end før havde været Tilfældet.

Om denne fornuftige Kineser kom til vort Land, vilde han vistnok faa nok at gjøre med at indprente samme Lærdomme hos vort Lands Troende. Thi hvormange er det ikke, som langt hellere klager og kritiserer end selv at tage fat paa Arbeidet.

En Mynt i en Sten.

Folk har hørt og læst om Frøer, som er fundne i Stene; men nu kommer en anden Mærkværdighed: „Galveston News" fortæller:

John Adriance i denne By har en merikansk Mynt, som blev tagen ud af et Klippestykke, funden paa Bunden af Rio Grande. Den Herre som sendte Mynten til denne Stad tillige med de nøiere Omstændigheder i Forbindelse med denne Opdagelse, bor i Laredo. De Herrer som staar i Forbindelse med det historiske Selskab, og som er interesseret i Sagen, har sendt Bud til ham for at faa et Eksemplar af den Sten, i hvilken Mynten blev funden indsluttet for at de kunne afsede Theorier hvor og naar Mynten fandt Vei til Floden's Bund.

Den, som fandt Mynten, skriver, at Klippestykket er meget haardt og næsten gjennemsiktigt.

Om dette Fund skriver Adventis Tidende:

Dersom denne merikanske Mynt havde været en anden Gjenstand eller ikke havde været stemplet med Aarstal, saa kunde vi ikke vide, hvilken indbildt Tidsperiode i den fjerne Fortid de lærde Geologer vilde have bevist til, som den mulige Tid, da den blev omgiven med en blød Substans, hvilken i Tidens Længde blev til haard Sten. Men Datoen staar der — 1710.

Naar man lærer at forstaa Geologiens Videnskab ret, saa vil man finde, at den harmonerer med Guds Ord. Fysiske Forandringer foregaar saa hurtigt under visse Omstændigheder og saa langsomt under andre, at det er aldeles umuligt at sige, hvor længe en Klippe eller et Jordlag eller et Vandfald i den merikanske Bugt har eksisteret siden dets Dannelse begyndte, uden at man nøie kjender enhver Omstændighed. Dette er umuligt. Derfor er Geologernes Gjetteverk en meget usikker Grundvold at bygge Theorier paa, som gaar længere tilbage i Tiden, end Bibelens Historie."

Dette staar at læse i „Kirketidende" for 1877.

Evighedens Tilværelse blev af en forklaret saaledes:

„Der er i Verden et Diamantbjerg, som er en Mil høit, en Mil bredt, en Mil langt. Engang hvert hundrede Aar kommer der en liden Fugl og hvæsser sit Næb paa Bjerget. Naar Bjerget er slidt er det første Sekund af Evigheden forbi."

SCANDINAVIAN-AMERICAN LINE

Gjenoptager Passagertrafiken paa alle tre klasser til og fra
NORGE, SVERIGE, DANMARK

FRA NEW YORK		FRA KJØBENHAVN Via Christiania og Christiansand	
"UNITED STATES"	28. juni	"UNITED STATES"	7. juni
"OSCAR II"	12. juli	"OSCAR II"	21. juni
"HELLIG OLAV"	26. juli	"HELLIG OLAV"	5. juli

Bestil Eders Billetter itide.
Gaa til Linjens nærmeste agent eller til
THE CHILBERG AGENCY, 702 2nd Ave., Seattle — J. F. VISELL CO., Tacoma, Wash.

Uhre, Sölv- og Guldsager, Smykker
til meget rimelige Priser
B. Paulson Hjørnet af 11 & K Street

— Mine Faar høre min Røst, og jeg kjender dem, og de følge mig, og jeg giver dem et evigt Liv, og de skulde slet ikke fortabes evindelig. — Joh. 10, 17.

* * * *

Forestil dig at hele Verden var en stor Sten, og at en liden Fugl passede sit Næb paa denne Sten. Hvor lang Tid mener du vilde denne Fugl bruge, inden den fik tilmetgjort Stenen? Svar: Den vilde dog længe før blive færdig dermed end du, naar du med din Gjerning og Lidelse og dine udvortes Øvelser skulde opslide og udslette dine Synders Sten.

„Og de blev retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade, ved en Forløsning, som er i Kristus Jesus." Rom. 3, 24.

Troen beklæder Mennesket med en aldeles guddommelig Retfærdighed, og et uendelig Velbehag for Guds Øine nemlig med den enbaarne Søns Retfærdighed og Velbehag. Troen er i dette Tilfælde lig en Blyring, i hvilken man har indfattet en overmaade dyrebar Ædelsten værd en Million Dollars. Da siger man med Rette, at den Ring er overmaade dyrebar, saa at dens Eier er en rig Person, blot ved den ene Ring — fandeligen ikke for det Emne, hvoraf den egentlig bestaar, men alene for den dyrebare Ædelstens Skyld. Saa er det ogsaa med Troen, som omfatter den umaadelige dyre Ædelsten, Guds elskelige Søn, saa er en saadan Tro meget dyrebar og gjør hele Mennesket overmaade helligt og tækkelig for Guds Øine — fandelig ikke i sig selv, siger vi atter, men alene for Kristi Skyld, som den omfatter.

(Af Rosenius ved A. F.)

Om Fjerde Juli Festen.

Det er nu en „aaben Hemmelighed" at den Lutherske Kirkes Arvefiender modarbeider Miss Burkees Valg som „Dagens Dronning" fordi hun er Lutheraner.

Denne Sag er jo ikke egentlig en Kirkesag — og dog, under den Vending Sagen nu har taget, nævnes den her. Og alle bedes om at støtte Miss Burkees Valg saaledes som Komiteen har fremlagt Sagen.

O. H.

Kvittering for Parkland Barnehjem.

1. Mai til 31. Mai. 1917.

Fra Mrs. Sivert Jenson, Starbuck, Minn., $5.

Ved Past. O. H. Smeby, fra Kvindeforeningen i Albert Lea, Minn., $25.

Ved Past. Olaf Eger fra Krist Stensland, Redmond, Wash., $5.

Fra Mrs. A. A. Bloom, Parkland, $3.

Ved Past. B. Harstad fra Mrs. Olaf Hatby fra Kvindeforeningen i St. Maries, Idaho, $14.

Ved Past. H. B. Hustvedt fra Past. N. J. Berg, $5; fra Past. P. H. Roguslie, $11.75; Legatrenter $9.

Tilsammen $82.75.

K. K. Gaard, Kasserer.

Rød Chinook Laks
Hvid Chinook Laks
Sort Torsk
Røget og "kippered" Fisk og ferak Fisk altid paa Lager.
15th & Dock Streets
Skriv til os paa Norsk.
NORTLAND FISH CO;
Phone Main 138. Tacoma, Wash

KAKEN FALDER IKKE NAAR I BRUKER CRESCENT BAKING POWDER

Den blir let som en Fjær endog under ugunstige Forholde.
Sælges i Groceributikker til 25 Cents
Crescent Manufacturing Co.
Seattle, Wash.

NORSK
SLAGTERFORRETNING
PALACE MARKET
Ole Jacobsen
Eier.
1554 Broadway Main 423

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

Aaberg, O. P., Parkland, Wash.
Baalson, H. E., Silvana, Wash.
Berg, Jos. H., Oakland, Cal. 872 32rd st.
Bergesen, B. E., Seattle, Wash. 1727 W. 56th st. Phone Ballard 1306.
Belgum, E. S., Oakland, Cal. 823 Athens ave. Tel. Oak 4356.
Dakkan, I., Rockford, Wash. Box 175
Borge, Olaf, Lawrence, Wash.
Borup, P., cor. A & Pratt sts., Eureka, Cal.
Brevig, Rev. T. L., Parkland, Wash.
Christensen, M. A., Stanwood, Wash.
Eger, Olaf, Seattle, Wash., 1424 No. 45th St.
Evjenth, Rev. R. U., 1524 10th Ave., San Francisco, Cal.
Foss, L. C., Seattle, Wash., 779 Lake View Boulevard.
Foss, Carl L., San Francisco, Cal. 301 B acon st.
Fosmark, C. M., Coeur d'Alene, Idaho
Groensberg, O., San Francisco, Cal. 37 Collingwood st.
Hagoes, O., Tacoma, Wash., 4314 N. 19th st. Phone Proctor 2133.
Harstad, B., Parkland, Wash. Phone Madison 7884-J-3.
Helmdahl, O. E., Fir, Wash.
Hellekson, O. C., No. Yakima, Wash. 810 N. 2nd st.
Henriksen, Geo., Portland, Ore. 425 E. 10th st.
Hovig, O. L., Spokane, Wash. 310 S. Chandler st.
Johansen, J., Fresno, Cal. 204 J st.
Lane, Geo. O., Bellingham, Wash., 1464 Iron st.
Mikkelsen, A., Ellensburg, Wash., 706 No. Anderson st.
Nelson, I. G., Hemet, Cal.
Neste, P. 417 29th St., Astoria, Ore.
Norgaard, C. H., Everett, Wash., 2932 Lombard ave.
Ordal, O. J., Tacoma, Wash., 912 So. 17th st. Tel. Main 2470.
Pedersen, N., Pasadena, Cal., 1207 Stevenson ave.
Preus, O. J. H., Los Angeles, Cal., 2619 Paloma ave.
Rasmussen, L., Burlington, Wash.
Sandmel, A., Lyman, Wash.
Stensrud, E. M., San Francisco, Cal., 2455 Howard st.
Stub, H. A., Seattle, Wash., 1215 Thomas st.
Thorp, R. O., Marshfield, Ore.
Thorvildson, P. T., Petersburg, Alaska
White, A. O., Silverton, Ore.
Xavier, N. P., Parkland, Wash.

LÆRERE VED PACIFIC LUTHERAN ACADEMY, PARKLAND, W'N.
Phone Madison 106-J-2.
Alfsen, Theodora.
Bardon, P. J.
Ellingsen, E. B.
Hong, N. J., Principal.
Hong, Inga, Preceptress.
Larsen, Ludvig
Stuen, O. J.
Xavier, Rev. J. U.

BESTYRERE.
Fatnes, Rev. P. J., Parkland Barnehjem, Parkland, Wash.
Monsen, B., Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

KASSERERE.
Gaard, K. K., Parkland Barnehjem, Parkland, Wash.
Leknes, Andrew, Stanwood, Wash. Indre Missionen, Pac. Dist.
Leque, N. P., Bellingham, Wash. 1445 Moore st. Josephine Alderdomshjem.

Abonner! **Averter!**
"Pacific Herold"
Avertering
John Blaauw Ad Agency
207 Nat'l Realty Bldg. Tacoma — 60 Downs Bldg. Seattle.

YOUNG PEOPLE'S COLUMN.

FROM ALASKA.

With the Igloo Congregation New Year's Day 1917.

So many "at home" have begged me to write. I have, as far as I have been able, tried to do so, but every time I sit down to report I am debating with myself in which language it ought to be done. If I use the English language, then there are some old, loving souls, who are praying for this mission and its success, who are offering for its existence, who are interested in its activities, and who therefore deserve to be made glad, who get disappointed. If I, on the other hand, use my mother-tongue, it will fail to reach the hearts of the many enthusiastic, strong, Christian young people in our church whose youthful zeal ought to be aroused to activities in the church to an entry into the mission fields, to an attempt at the "throming out of the lifeline." Since "Pacific Herold," however, has received most of the former letters written in the Norwegian tongue, let us, therefore, pick up the thread where we left it two weeks ago and quietly slip this report in under the Young People's column.

I believe we closed last time just as our 11 dogs suddenly stopped outside the school house in Igloo, awakening us of our dreams and placing us face to face with the fact that we at last were in Mary's Igloo. It was, in truth, almost difficult to realize. I had heard so much about these grand Igloo natives, their earnest plea to our church for a teacher and missionary, their struggles and hardships, their strong evident earnestness in Christianity, their far advanced education above other Eskimos, even of the same vilage, their gentleness and gentlemanliness, their temptations and their enemies' scorn, their constant fight with the Catholics, and, in spite of it all, themselves continually losing ground and getting fewer and fewer, little by little giving up and giving in, though they had built their own little church, had met regularly for worship and prayed both God and man for assistance.

It did not take long before the sled was surrounded by surprised and happy people, young and old, and the broad smiles, the welcomes and the continsal hearty shaking of solid, brown hands could not help but make me feel that I was a welcome visitor, and it made me feel at home immediately.

I thought I was the only white man in the crowd, but turning round to look I discovered another "pale-face" standing on the steps quietly viewing it all. It was the government school teacher, Mr. Evans, a young man, tall and slender, dar kbut white, "the editor of the 'Eskimo.'" We shook hands, he bid me welcome to "their city," invited me into his house and I remained his guest. He lives in one end of the large school house, has a quiet, fine-appearing young wife and two small children. Mr. Evans was very talkative, and I made good use of it with my many questions. We were not left in peace, however. Rumors that the missionary from Teller at last had arrived spread rapidly in the village, and the natives came in one after the other, children, young and old, to shake hands with the newcomer and to find out what kind of a man he was. Mr. Evans kindly asked them to be patient a little while, "the missionary and I have many things to talk about."

Mr. Evans then told me the whole situation, that the natives just hunger for a leader and helper, that we practically had no young people left, that the Catholic priest, the most energetic and hard-working man they have yet had in Igloo, is using all forms of deceiving means to win our people, that we ought to give our people quick aid before we lose the rest also, which would, indeed, not take very long, he claimed. Our people come to him for his advice and aid in almost everything, but, though his heart bleeds for them, though both he and his wife would be eager to help and instruct them, he has strict orders from higher authorities, as a government teacher, not to mingle in church affairs the least, and must therefore often turn them away discouraged. The priest has his spies out watching every step he takes, and if he should not happen to be strictly neutral he would make trouble for him at once. The former teacher failed in this respect, and was put out. This becomes so much more difficult in a village of about 200 people under the present condition. The priest even went so far as to send a spy to our service. I had not the pleasure of meeting this man (I wish I had), since it happened during the time of one of our services. What shall we do? Shall we stand idle and look on while these enemies little by little consume our little flock of true believers?

We had service that same evening in their own little church which they themselves had built since they were no longer allowed to use the school house for worship. It was no magnificent edifice, but, indeed, a cozy, well-built, igloo-like church, plenty large enough for the little flock that was left. When it seemed as if they could not get help from the outside, they would not wait any longer and could not, on account of their deep sincere craving for a place where they could quietly gather, close themselves in from the constant mocking and temptations, receive strength and courage for further fight, pray, and worship their God in their child-like faith. So they took this step, and what a magnificent step it was! It was something unheard of among the Eskimos, and a beautiful example for all. Mrs. Evans said she never will forget the time when this church first was begun. One day, as she happened to look out through the window, she saw three men stooping low over the ground. She did not grasp at first what they were doing, but suddenly it dawned on her that they were praying. So, these three men, all by themselves, before they began that important work, kneeled down in the sand and prayed to their God in such child-like faith. The tears came in her eyes as she spoke of it, and she had never seen anything more touching and beautiful. On request from themselves, lumber for flooring was sent down from here, also doors and windows. The rest is made of logs. It is on the inside covered with white drill, which was a gift from one of the storekeepers in Igloo. Then some gave lamps, others a good stove, others again bought the nails, etc. They all helped, and now that little house of worship stands there a symbol of faith, love, and work, really putting many other Lutheran ministers to shame.

Our main object with the first meeting was to get well acquainted, anl therefore it was more of a free meeting. I brought greetings from their Lutheran brethren outside, and also from the Lutheran congregation at Teller, to which a loud "thank you!" came from the audience. I congratulated them on their new church, spoke a few words of encouragement, and then handed them the Christmas gifts from the mission. We had brought with us a specially large amount this year, thinking they might need some encouragement and attention. They were very glad to receive it, but put it quickly away, expecting some more from the Bible. They listened attentively, and I imagined I could see lines in their faces showing signs of easiness and rest. After the meetings for the following day had been announced and some more hymns sung, it was left to shake hands with them all, and they made use of the chance to express their joy and thankfulness for my coming.

New Year's day was a very busy day for all. Many of us had only two meals that day. At 10:30 o'clock the morning service was held. I chose as my text 1 Cor. 16, 13, "Watch ye, stand fast in the faith, acquit you like men, be strong." Their little church was filled to its last seat, and there were several present from the other church, all listening attentively and swallowing every word.

At 1 o'clock the first congregational meeting in the history of this church was held. This was considered the important meeting of the day, and truly it was, lasting fully four hours. About 25 men were present, and I confess we all rested a little uneasy, expecting some very plain talk about our neglect of this field. We held a short devotion. Then I asked them to open their hearts to me, knowing they were dissatisfied, troubled, burdened, sorrowful. I told them to tell, not considering me, about their work, their feelings at present, and their plans for the future. I sat down and gave them the chance, and had every word translated to me. Then Oquillok, the leader, spoke first, — a stocky, young Christian gentleman, speaking slowly and weighing very carefully every word. He expressed the feelings of the congregation: that they had pleaded with our church for help, and not until a few days before Christmas had they received an answer. This was not due to sluggishness on the part of the people who had charge of it, however. The letter had been written and sent in the early part of last fall, but it had been delayed on the way. I had this letter read and translated to them. From this delay they had the impression that we did not care much for them; but now they had again taken steps to send our church another letter ,anyway, to plead more and for the last time. Together with it they were determined to send a plea also to the Episcopal church asking for help. They wanted absolutely a new, bigger church and a married missionary next fall, because they thought themselves unable to hold together any longer. They could not bear to see that the Catholics snatched away from them their children, one by one. It was the welfare of their children that seemed to trouble them most. The first words that came over the quivering lips of "old Oquillok" were "my boys." "My boys," he said, "when they first heard about Jesus, believed in him and were baptized. Now they also threaten to leave the church. For many years I have seen how the young people one by one join the other church, and when they have all left — and my boys, too — I will be the last one to leave." Then the three youngest of the congregation came forth in front of me, emptying their hearts as the rest. The congregation was in a sad condition, and it was, indeed, hard to listen to it all.

Before the meeting was over, we decided to send another letter to our church. We also came to the conclusion that we would not ask for a bigger and better church, for a few years at least. What they wanted most was a young, energetic, married missionary. They were determined not wait a bit longer; but we took a vote for curiosity's sake, to see "how many would be willing to wait, if necessary, yet another year for a Lutheran missionary," and to our great joy it was almost all. We breathed easier. It seemed as if they again would be willing to take up the fight and wait patiently until our church was able to send them a man. Some more encouraging words were spoken, and then this little congregation of Eskimos, which so many times had been discouraged, the prayers and pleas of which had remained seemingly unheard, which had received so little sympathy and encouragement from fellow believers, decided again to take up the cross and continue in faith and prayer until God found it well to act. What a brave little flock! They knew it meant still more scorn and laughing, still more struggles and pains, a period of hard fighting, themselves being the weakest, but: "A mighty fortress is our God, a trusty shield and weapon. Our help is he in all our need, our stay whate'er doth happen." Once more they reelected their leader and assistant leaders, chose their Sunday school teacher, singing teacher, and a sick committee. They all would "watch" so that they could "remain steadfast in the faith," "aquit themselves like men" and "be strong." Not only that. They went a great step further, when some promised to give reindeer which should be sold and the money given to the church. We can expect great help from our people in the future. Others fed my dogs, and the young men promised to have a house for my dogs next time I come back.

Excellent people! What love, interest, and enthusiasm for their church! Such a faith, endurance, sacrifice! What a beautiful example, putting us all to shame! Should we not listen to the plea of such a people? Isn't there some one among us with love in their hearts? Have we forgotten Matt. 28, 18-20? or Rom. 2, 24? "Shall we, whose souls are lighted with wisdom from on high, shall we to men benighted the lamp of life deny?" If there are any who need help, ought to be helped, and deserve help, it is these people. Something ought to be done quickly, now or never. Young people, confer with the Alaska committee, Rev. Foss, president, take this matter up with them, discuss it, and act on it at your next convention. It will be the greatest thing you have ever done. You have the earnest plea of these people to urge you, to begin it with; the never-failing promises of the Bible and the prayers of a mighty church in which you may continue it; and Almighty God will give you wisdom, love, and faith to finish it; he will gird your loins with his sword of truth. Young friends, "the white garment of victory and your names written in the Book of Life, these are the prizes well worth fighting for!"

In the evening we had communion, and about 33 partook of it. Since this was our last meeting this time, I bade them farewell, promising them to write home and let the people know their condition. They also told me to send their best greetings to the Board and Synod, and that request is hereby furthered. The time of the meeting was over, but they were not ready to leave. Time and time again I had to say a few words; time and time again we had to sing. They liked singing, and how they sang! Standing up, they put their whole souls into it, almost lifting the heavy roof. It gave us a little idea of how these same songs must have sounded on that momentous occasion 400 years ago. Then the leaders and several others expressed a few words of thanks; but the climax was reached when all, at the finish, on request from the leader, stood up, raised their right hand into the air, and gave a joyful shout as a token of their appreciation. The next morning we left. The congregation seemed happy, encouraged, and well satisfied. Our entrance, stay, and exit had, as far as we could see, been successful.

On the way home we had good weather, had to climb the same hills, lodge at the same places, cross the same lakes. I also passed the place where Miss Brevig some time past had fallen through the ice and had frozen her feet as a result of it. We reached home in two days, the men in splendid condition (only the dogs a little tired), and found everybody healthy anl everything well here.

On this trip we had baptized one child, given the holy communion to 45 souls, and preached 6 sermons. For the first time since the missionary began to use dogs instead of reindeer on the trips to Mary's Igloo this trip was finished without a cent of expense to the mission.

But for our people in Igloo something must be done, the sooner the better. Of the 200 people who live there now we used to have the great majority. Now we have less than half. Shall we also give them up? May God give them what they so much need *and want* and what they pray for every time they come together: two young, energetic, Christian workers as leaders, as teachers, helpers and friends!

Hark! the voice of Jesus crying,
"Who will go and work today?
Fields are white, and harvests waiting,
Who will bear the sheaves away"
Loud and long the Master calleth,
Rich reward he offers thee:
Who will answer, gladly saying,
"Here am I; send me, send me"?

This year great things will be wrought; let us not forget the seemingly small ones.

Lutheran Mission, Teller, Alaska, February 10, 1917.

T. Gulhaugen.

Beltalenhed for en ifet Sag er fom Gift i et Guldbæger. — Augustin.

The Pacific Lutheran Academy
AND
Business College
A Christian School for Young Men and Women
Prepares thoroughly for any College.
Fully accredited by University of Washington. Twenty-one years' experience.
COURSES:
College Preparatory, Normal, Commercial, Stenographic. Music, Practical Architecture, Special Course for Foreigners.
Winter Term opens November 27.
Enter any time.
Cheaper to attend School than to pay Board at Hotel.
Tuition, board, room, and washing for 36 weeks $180, 18 weeks $95.
Send for Circulars Free.
Address
N. J. HONG, Principal,
Parkland, Wash.

Tre Goder:
"Tacoma Maid"
'Kona Blend"
Ex press Coffee,
Eders Grocer sælger disse Sorter Kaffe
Kona Koffee Ko.
Wholesale Roaster

Ansco Cameras Ansco Films
Cyko Paper
E.W. STEWART
Camera Store
939 Commerce St. Tacoma

$15,00
FOR GODE OG MODERNE
- Mœnds Suits -
Vore regulære Kunder ved, at vi sparer Dem $5,00 paahver Suit. Andre bør finde det ud.
Drummers Sample Suit House
1340 Pacific Ave. I. A. Jetland, Mngr.